

Sygn.akt III AUa 872/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie SO del. Sławomir Bagiński

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. w B.

sprawy z odwołania J. W. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji wnioskodawczyni J. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. akt V U 24/13

uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 17 listopada 2012r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

III AUa 872/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 XI 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że od dnia 1 X 2012 r. właściwym ustawodawstwem w zakresie ubezpieczeń społecznych J. W. (1) jest ustawodawstwo polskie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej przez ubezpieczoną, ponieważ zatrudnienie wnioskodawczyni w słowackiej firmie ma charakter marginalny, na co wskazuje znikomy miesięczny wymiar godzin pracy.

W odwołaniu J. W. (1) domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i ustalenia, że podlega obcemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczenia społecznego od 1X 2012r., z uwagi na podjęcie zatrudnienia na Słowacji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 I 2014r. oddalił odwołanie, zasądził od J. W. (1) na rzecz (...) Oddział w B. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd I instancji ustalił, że J. W. (1) od 1 XII 2009r. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług krawieckich i z tego tytułu zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 25.09.2012r. do 30.09.2012r. Od 1 X 2012r. odwołująca wyrejestrowała się z ubezpieczeń, nie zaprzestając prowadzenia działalności, podała jako przyczynę podjęcie pracy na Słowacji. W listopadzie 2012r. J. W. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie ustawodawstwa

słowackiego jako właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych, w związku z podjęciem przez nią zatrudnienia na Słowacji, przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej na terytorium Polski.

Zdaniem Sądu w stosunku do osób przemieszczających się na terytorium Państw Członkowskich Unii Europejskiej i podejmujących aktywność zawodową w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego została przyjęta zasada jednego ustawodawstwa, co oznacza, że w przypadku jednoczesnego wykonywania aktywności zarobkowej na terenie różnych państw członkowskich w oparciu o przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego ustalone jest ustawodawstwo właściwe jednego z państw członkowskich, które będzie miało zastosowanie. Stosowanie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego w stosunku do osób przemieszczających się na terytorium Państwa Członkowskich od 1.05.2010r. normuje Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 IV 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30.04.2004 ze zm.) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16.09.2009r., dotyczące wykonywania rozporządzenia WE Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE Nr 284/1 z 30.10.2009 ze zm.). Stosownie do art. 13 ust. 3 Rozporządzenia nr 883/2004 – osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną. W myśl art. 14 ust. 5b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr (...) z 22 V 2012r. zmieniającego Rozporządzenie (WE) Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz Rozporządzenie (WE) Nr 987/2009, dotyczące wykonywania Rozporządzenia WE Nr 883/2004 (Dz. Urz. z 8.06.2012 Nr L 149/4), obowiązującym od 28.06.2012r. - praca o charakterze marginalnym to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego.

Odwołującą umowę o pracę ze słowacką firmą (...)(...) zawarła w dniu 1 X 2012r. (a więc po dacie zmiany przepisów Rozporządzenia). Stosownie do postanowień tej umowy - miejscem pracy miała być Republika Słowacka. Czas pracy ustalony został na 1 godzinę tygodniowo, przy czym odwołująca wyraziła zgodę na nierównoważny podział czasu pracy przez pracodawcę. Wynagrodzenie za pracę ustalone zostało w wysokości 40 euro. Według odwołującej jej praca w Słowacji miała polegać na kontaktowaniu się z potencjalnymi klientami, prezentacji i promocji działalności pracodawcy i jego klientów.

W ocenie Sądu Okręgowego należy zgodzić się z organem rentowym, że wskazany w załączonej przez odwołującą umowie o pracę ze słowacką firmą znikomy miesięczny wymiar godzin pracy oraz wysokość wynagrodzenia uzyskiwanego ze świadczonej pracy świadczy o tym, że zatrudnienie to ma charakter marginalny w związku z czym ustawodawstwem właściwym w zakresie ubezpieczeń społecznych jest ustawodawstwo polskie.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, o kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła J. W. (1), zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi odwołująca zarzuciła:

1. rażąco naruszenie art. 379 pkt 5 kpc poprzez prowadzenie postępowania dotkniętego nieważnością z uwagi na treść art. 477¹¹ § 2 kpc poprzez niewezwanie pracodawcy odwołującej się spółki (...) (...) jako zainteresowanego, podczas gdy w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stronami postępowania są ubezpieczony, inna osoba, której prawa i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja organ rentowy i zainteresowany, a zainteresowanym jest zgodnie z art. 477¹¹ § 2kpc jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy, zatem pracodawca odwołującej się jako zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne do słowackich instytucji właściwych z uwagi na zatrudnienie odwołującej się na podstawie umowy o pracę, winien brać bezwzględnie udział w postępowaniu przed Sądem I instancji,

2. wydanie zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy odwołująca się winna podlegać od dnia zawarcia umowy o pracę tj. dnia 1 października 2012r. do nadal ustawodawstwu słowackiemu i dlatego też wyrejestrowała się od dnia zawarcia umowy o pracę ze słowackim pracodawcą z ubezpieczeń w Polsce i w okresie świadczenia pracy najemnej na Słowacji nie powstaje dla niej obowiązek odprowadzania składek, gdyż wszystkie składki z tego tytułu odprowadza za nią jej słowacki pracodawca,

3. rażące naruszenie art. 10a ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez nieuwzględnienie treści decyzji nr (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wydanej dnia 15 listopada 2012 r. przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia podczas, gdyż decyzja ta wiązała Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy rozstrzygnięciu sprawy decyzją, a odwołująca się nie może być obciążona jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosowała się do uzyskanej interpretacji,

4. rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób, niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji ubezpieczeń społecznych, co oznacza, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał bezwzględny obowiązek ustalić odwołującej się ustawodawstwo słowackie,

5. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 22 k.p. oraz art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez zignorowanie zasady, iż stosunek ubezpieczenia społecznego podlega prawu miejsca wykonywania pracy (lex loci laboris) i dokonanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a później Sąd I instancji oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym, podczas gdy ocena ta mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i mogła być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować, a ponadto w zaskarżonym wyroku dokonana została ocena przez Sąd miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonej,

6. rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez podtrzymanie przez Sąd I instancji decyzji organu ubezpieczeniowego, która w swej treści nie uwzględnia treści art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia nr 987/2009, a zatem nie może być kwalifikowana jako decyzja w ogóle,

7. rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez nieuwzględnienie nadanego odwołującej się numeru ubezpieczenia rodne číslo, podczas gdy Sąd miejsca zamieszkania nie może tej okoliczność zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie,

8. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to błędną wykładnię art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez przyjęcie, iż odwołująca się była zobowiązana – oprócz informacji i załączonej do niej umowy o pracę – przedstawić także dokumenty i dowody na wykonywanie przezeń pracy na terenie Słowacji, udokumentować przychody z umowy o pracę i z działalności gospodarczej, a także ujawnić czas pracy na terenie Słowacji i czas poświęcony na prowadzenie działalności w Polsce i w konsekwencji przyjęcie, że to organ ubezpieczeniowy, a następnie Sąd I instancji na podstawie przedłożonych dowodów wykonywania pracy i potwierdzeń wypłat wynagrodzenia, jako instytucje miejsca zamieszkania są władne dokonywać oceny stosunku prawnego powstałego zgodnie ze słowackimi normami,

9. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego zastosowanie, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ odwołująca się wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także pracę

najemną na Słowacji, w związku z tym zastosowanie do odwołującej się ma wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004,

10. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której – wbrew przepisom rozporządzenia – odwołująca się podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich,

11. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez podważenie ważności umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie odwołującej się do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim – registry list FO,

12. rażąco naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011r. Prawo prywatne międzynarodowe poprzez ocenę stosunku łączącego odwołującą się z pracodawcą słowackim przez pryzmat prawa polskiego, podczas gdy umowa o pracę i jej ewentualna pozorność winna być rozstrzygana w postępowaniu przed słowackim sądem właściwym na podstawie prawa obowiązującego na terytorium Słowacji,

13. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 13b ust. 2 lit. a i art. 14 c rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie poprzez podważenie ważności umowy o pracę, stwierdzenie, że praca nie jest przez odwołującą się wykonywana na terenie Słowacji, podczas gdy, praca ta ma charakter rzeczywisty i jest efektywna zarobkowo, jak również nie nosi znamion charakteru pracy marginalnej, a badanie celu zawarcia przedmiotowej umowy pozostaje tak poza kognicją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak też Sądu meriti.

Wskazując na powyższe zarzuty, odwołująca się domagała się:

I. zmiany zaskarżonego wyroku w całości poprzez jego uchylenie bądź zmianę w całości w ten sposób, iż Sąd Apelacyjny instancji uchyli zaskarżany wyrok Sądu Okręgowego z dnia 28 stycznia 2014r. sygn.. akt V U 24/13 oraz decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 listopada 2012r. i uzna, iż odwołująca się podlega ustawodawstwu słowackiemu od dnia 1 października 2012r. do nadal oraz zobowiąże Zakład Ubezpieczeń Społecznych do zawiadomienia o tym instytucji słowackiej w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego,

II. względnie uchylenia zaskarżanego wyroku Sądu Okręgowego oraz decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi ubezpieczeniowemu ze wskazaniem na stwierdzone uchybienia – przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego,

III. zasądzenie od organu ubezpieczeniowego na rzecz odwołującej się kosztów procesu, w tym kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja jest zasadna, aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte na podstawie wniosku ubezpieczonej z 7.11.2012r., w którym wniosła o ustalenie ustawodawstwa właściwego w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej na terytorium Polski oraz podjęciem zatrudnienia na terytorium Słowacji. J. W. (1) domagała się ustalenia tego ustawodawstwa na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia z dnia 16 IX 2009r., dotyczącego wykonywania rozporządzenia Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 2009 Nr 284 p. 1).

Wniosek odwołującej zawierał informację skierowaną do instytucji ubezpieczeniowej państwa miejsca zamieszkania, do którego złożenia zobowiązana jest osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich stosownie do art. 16 ust. 1 tego rozporządzenia. Wniosek ten jednocześnie zawierał żądanie określenia na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia, a zatem zmierzał do uzyskania przez ubezpieczoną wstępnego określenia ustawodawstwa. Na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca o swoim tymczasowym określeniu.

J. W. (1) zarówno w odwołaniu jak i w apelacji ponosiła, że w toku postępowania przed organem rentowym, a następnie przed Sądem nie uwzględniono, że słowacka instytucja ubezpieczeniowa nadała jej numer ubezpieczenia tzw. rodne číslo, potwierdzający podleganie odwołującej ubezpieczeniu tego państwa. W ocenie Sądu okoliczność ta jest priorytetowa dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a nie została wyjaśniona ani przez organ rentowy, ani przez Sąd I instancji.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 6 VI 2013r. w sprawie II UK 333/12 wyraził pogląd, iż istnienie tytułu ubezpieczenia za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w danym państwie. W razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opiera się informacja zawarta w tym dokumencie, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument ma stosownie do art. 5 rozporządzenia wykonawczego zwrócić się do instytucji, która ten dokument wydała o niezbędne wyjaśnienia lub wycofanie tego dokumentu. Instytucja wydająca dokument ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych wypadkach wycofuje go.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ rentowy wyjaśni więc, czy R. list (...) (k. 25) jest dowodem nadania odwołującej ubezpieczenia społecznego w Słowacji z tytułu wykonywania pracy najemnej na terenie tego państwa. Wprawdzie z pisma z 25 VII 2013r. kierowanego do ZUS Departament (...) i Składek w W. przez słowacką instytucję ubezpieczeniową wynika, że pracodawca ubezpieczonej uznany został za firmę (...), co rodzi skutek w zakresie podlegania słowackiemu ubezpieczeniu przez jej pracowników. Z dalszej części pisma należy wnioskować, iż w stosunku do pracowników takich firm, słowacki organ podtrzyma ustawodawstwo słowackie, jeżeli uzyskali oni uprzednio zaświadczenie A1, w stosunku do tych, którzy takiego zaświadczenia nie uzyskali zamierza wydać postanowienie o braku słowackiego ubezpieczenia. Odwołująca nie podnosiła, iż uzyskała zaświadczenie A1, a zatem nie można wykluczyć, że jeśli nawet miała nadany numer ubezpieczenia, to że ze słowackiego ubezpieczenia społecznego została wyłączona. Ponownie rozpoznając sprawę organ rentowy jednoznacznie wyjaśni, w ramach współpracy z organem słowackim, czy w stosunku do wnioskodawczyni tenże rozstrzygnął wiążąco we właściwej mu procedurze, czy za sporny okres odwołująca podlegała ubezpieczeniu słowackiemu.

Gdyby okazało się, że słowacka instytucja ubezpieczeniowa wydała decyzję o podleganiu słowackiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania na terenie tego kraju pracy najemnej, to Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miałby podstaw do wydania decyzji stwierdzającej, że od 1.10.2012r. właściwym ustawodawstwem w zakresie ubezpieczeń społecznych jest dla odwołującej ustawodawstwo polskie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Jeżeli bowiem instytucja ubezpieczeniowa miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie poweźmie wątpliwość co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, to nie może ich sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów, o którym mowa w art. 6, 15 i 16 rozporządzenia nr 987/2009. Organ rentowy ani sądy nie mogą bowiem spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych państwach członkowskich nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, lub że będzie podlegała ustawodawstwu więcej niż jednego państwa.

W sytuacji, gdy organ rentowy po ponownym rozpoznaniu sprawy ustali, że słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie nadała J. W. numeru ubezpieczenia rozważy, czy istnieją podstawy do ustalenia, że odwołująca podlega ustawodawstwu słowackiemu w myśl art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, czy też z uwagi na treść art. 14 ust. 5b Rozporządzenia z 16 IX 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 z uwzględnieniem zmiany z 22.05.2012r. powinna podlegać ustawodawstwu państwa polskiego. Art. 14 ust. 5 cytowanego Rozporządzenia wykonawczego stanowi, iż praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podał następujące argumenty przemawiające za uznaniem, iż praca wykonywana przez odwołującą na terenie Słowacji miała charakter marginalny: znikomy wymiar czasu pracy – 1 godzina tygodniowo oraz osiągnięte wynagrodzenie w kwocie 40 euro miesięcznie. W ocenie Sądu Apelacyjnego w celu uznania pracy wykonywanej za granicą za marginalną, należałoby wykazać, że czas poświęcony na pracę w Słowacji byłby znikomy w porównaniu z czasem, którego wymaga prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce. Taki sam niewielki udział musiałoby mieć wynagrodzenie za pracę osiągnięte na Słowacji wobec dochodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej. Powyższych ustaleń można dokonać m.in. przez porównanie wynagrodzenie w wysokości 40 euro miesięcznie z dochodami wykazanymi przez odwołującą w zaznaniu podatkowym.

Inne argumenty podnoszone w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. W szczególności niezasadny jest zarzut nieważności postępowania, polegający na niewezwaniu do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego pracodawcy odwołującej w Słowacji. W ocenie Sądu w sprawie dotyczącej ustalenia ustawodawstwa jakiego państwa w zakresie ubezpieczeń społecznych ma podlegać osoba prowadząca działalność gospodarczą i wykonująca pracę najemną na terenie dwóch różnych państw członkowskich, pracodawca nie jest osobą zainteresowaną w rozumieniu art. 477¹¹ kpc, gdyż powyższa sprawa nie dotyczy bezpośrednio jego praw i obowiązków.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutu skarżącej odnośnie związania organu rentowego decyzją wydaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 15 XI 2012r. stwierdzającą, że stanowisko zawarte w wniosku J. W. prowadzącej działalność gospodarczą z dnia 15 X 2012r. w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa uznaje za prawidłowe. Decyzja, na którą powołuje się odwołująca została wydana przez (...) Oddział w G. na podstawie stanu faktycznego przedstawionego przez J. W.. Nie oznacza to, że organ rentowy wydając zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję nie miał prawa ustalić, czy praca świadczona w Słowacji nie miała charakteru marginalnego, która to okoliczność miała istotny wpływ na ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Sąd II instancji nie podziela również argumentów wnioskodawczynie, iż organ rentowy prowadząc postępowanie wyjaśniające nie miał prawa wzywać odwołującą do złożenia informacji niezbędnych do ustalenia właściwego dla J. W. ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Nie jest też słuszny podniesiony w apelacji zarzut podważenia przez Sąd ważności umowy o pracę zawartej przez wnioskodawczynię na terenie Słowacji. Sąd Okręgowy nie czynił takowych ustaleń, a podstawą jego rozstrzygnięcia była ocena, że praca wykonywana przez wnioskodawczynię za granicą miała charakter marginalny.

Mając powyższe okoliczności na uwadze w szczególności, iż do rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest ustalenie, czy słowacka instytucja ubezpieczeniowa objęła odwołującą od 1 X 2012r. ubezpieczeniem społecznym i ewentualnie zbadanie, czy praca wykonywana w Słowacji nie miała charakteru marginalnego w rozumieniu art. 14 ust. 5b Rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477^{14a} kpc.